

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2680/2020
26.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Младен Симић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство одбране, Војна установа „Дедиње“ у Београду, коју заступа Војно правобранилаштво у Београду, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3627/19 од 10.01.2020. године, у седници већа одржаној 26.11.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3627/19 од 10.01.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3213/18 од 24.05.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се утврди да је тужилац на основу члана 31. ст. 2. и 3. Закона о раду засновао радни однос на неодређено време са туженом по основу последњег решења о раду на одређено време И бр. 476/477 од 29.03.2018. године. Ставом другим изреке, одбачена је као недозвољена тужба тужиоца у делу којим је захтевао да суд обавезе тужену да са тужиоцем закључи уговор на неодређено време у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, те да уколико то не учини ова пресуда замењује уговор о раду на неодређено време. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка плати износ од 6.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3627/19 од 10.01.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је решењем тужене од 05.12.2001. године примљен у службу на одређено време на основу сезонског увећања обима посла до три месеца ради обављања послова ... у Потом је тужилац наставио да ради код тужене у режиму рада на одређено време на пословима ... и ..., по основу више решења донетих од стране тужене, а са прекидима који су краћи од 30 односно 60 дана.

Код тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужиоца за утврђење да је тужилац са туженом, по основу последњег решења о раду на одређено време од 29.03.2018. године, засновао радни однос на неодређено време. Ово стога што је тужилац цивилно лице на служби у Војсци Србије које је примљено на одређено време без јавног конкурса због чега, у смислу одредби члана 120. ст. 1. и 3. и члана 122. став 3. Закона о Војсци Србије, не може доћи до прерастања службе на одређено време у службу на неодређено време.

Захтев тужиоца да суд обавезе тужену да са тужиоцем закључи уговор на неодређено време те да уколико то не учини пресуда замењује уговор о раду на неодређено време је, по оцени нижестепених судова, недозвољен. Ово стога што је уговор о раду резултат сагласности воља послодавца и запосленог, а суд по тужби у парници из радног односа нема овлашћење да наложи послодавцу да са тужиоцем закључује уговор о раду. Осим тога у конкретном случају се лице прима на службу код тужене о чему тужена доноси решење.

По оцени Врховног касационог суда побијана пресуда је заснована на правилној примени материјалног права.

Одредбом члана 120. ст. 1. Закона о Војсци Србије („Службени гласник РС“ бр. 116/07... 88/15), прописано је да се пријем цивилних лица на служби у Војсци Србије врши: 1) јавним конкурсом; 2) без јавног конкурса. Према ставу 3. истог члана, цивилна лица на служби у Војсци Србије примају се у службу без јавног конкурса, пријемом из другог државног органа, јавне установе и друге јавне службе, као и стипендисти и у другим случајевима, под условима прописаним овим законом.

Према одредби члана 122. став 3. истог закона, служба на одређено време не може да прерасте у службу на неодређено време, изузев приправнику који положи приправнички испит, ако је приликом пријема у службу било предвиђено да се приправник полагањем приправничког испита прима у службу на неодређено време.

Полазећи од садржине наведених законских норми, а како је тужилац примљен без јавног конкурса и био на служби на одређено време, правилна је оцена нижестепених судова да нису испуњени услови за прерастање службе тужиоца на одређено време у службу на неодређено време.

Правилна је и оцена нижестепених судова да је захтев тужиоца да се обавезе тужена да са тужиоцем закључи уговор на неодређено време недозвољен, јер је уговор о раду резултат сагласности воља послодавца и запосленог а пријем у радни однос у искључивој надлежности послодавца, због чега суд није овлашћен да по таквом захтеву поступа.

По оцени Врховног касационог суда правилно је другостепени суд у побијаној пресуди нашао да нема значаја позивање тужиоца на Закон о раду. Ово стога што је одредбом члана 2. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05... 75/14) прописано да се одредбе овог закона примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама ако законом није друкчије одређено. У конкретном случају, посебним законом и то

Законом о Војсци Републике Србије је друкчије одређено, односно прописано је да служба цивилних лица на одређено време не може да прерасте у службу на неодређено време па се не примењују одредбе Закона о раду које уређују прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време.

Неосновано је указивање тужиоца у ревизији да се у конкретном случају не примењује Закон о Војсци Србије с обзиром да се ради о војној установи, те с тим у вези позивање на Уредбу о трансформацији војних установа које обављају производну и услужну делатност по принципу стицања и расподеле добити и о правима и обавезама цивилних лица на служби у Војсци Србије запослених у тим установама („Службени гласник РС“, бр. 58/07... 10/13), коју је на основу одредбе члана 195. Закона о војсци Србије донела Влада. Наиме, према одредби члана 9а наведене уредбе, цивилна лица запослена у војним установама које обављају производну и услужну делатност по принципу стицања и расподеле добити, до завршетка трансформације тих установа остварују права и обавезе из радног односа у складу са Законом о Војсци Србије, а права на исплату плате, накнада и других примања, као и стамбено обезбеђење остварују у складу са прописима којима се уређује пословање тих установа. У моменту када тужилац сматра да су се стекли услови за такозвано прерастање радног односа на одређено време у радни однос на одређено време, по последњем решењу о раду на одређено време од 29.03.2018. године, још увек није завршена трансформација Војне установе „Дедиње“ у Београду, па се на права и обавезе из радног односа цивилних лица запослених у тој установи, сагласно цитираној одредби примењује Закон о Војсци Србије.

Имајући у виду све изложено, Врховни касациони суд је нашао да ревизију треба одбити као неосновану, па је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке, а детаљно образложење ревизијске одлуке је изостављено сагласно ставу 2. истог члана.

Како је ревизија тужиоца одбијена као неоснована, одбијен је његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је на основу чл. 153. и 154. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић